

РЕШЕНИЕ

№ 5468

гр. София, 17.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав, в
публично заседание на 25.09.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мария Ситнилка

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **1477** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 138 от Закона за териториално и селищно устройство /отм. ДВ бр. 1 от 2.01.2001 г., в сила от 31.03.2001 г./.

Делото е образувано по жалбата на А. С. А. и М. С. А. - заместени в хода на производството от наследниците си по закон Н. Б. А., Л. Ц. С., В. А. А. и С. А. А. против заповед № РД-09-766/20.05.1991 г. на Председателя на ВрИК на ОбНС „В.“, с която на основание чл. 32, ал. 1, т. 2 от ЗТСУ /отм./ е одобрено попълването на кадастралната основа за имоти пл. № 939, 940, 941 и СНС и изменение на дворищната регулация между парцели II-941, III-940 и IV-939, кв. 57 по плана на [населено място]. В жалбата са наведени доводи за нищожност, поради липса на компетентност на административния орган, респ. за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради допуснати нарушения на материалния закон и на процесуалните правила. Твърди се, че нанесената промяна не цели поправяне на грешка в кадастралната основа, а представлява неправомерно облагодетелстване на собственика на съседния имот. Жалбоподателите, чрез пълномощника си адв. М., молят съда да постанови решение, с което да обяви нищожността на оспорената заповед, респ. да я отмени като незаконосъобразна. Претендират присъждане на направените по делото разноски. Ответникът – Кмета на район „В.“, Столична община не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна Н. Б. Н. – М. лично и чрез пълномощника си адв. С. изразява становище за недопустимост на жалбата, алтернативно за нейната неоснователност по

съображения, че е налице навлизане на част от имота на жалбоподателите в имота – собственост на заинтересованата страна, което навлизане е отстранено с оспорената заповед.

Заинтересованите страни Н. И. Н. и Д. И. А. не изразяват становище по жалбата.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на страните и съобрази законосъобразността на оспорения административен акт, намира жалбата за ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА по следните съображения:

Видно от приетото по делото съобщение /л. 29/ срещу имената на А. А. и М. А. не е поставена дата, което възпрепятства упражняването на контрол за допустимост на оспорването относно спазването на срока по чл. 37, ал. 1 от ЗАП /отм., но действал към момента на издаване на оспорената заповед/, респ. чл. 149, ал. 1 от АПК.

Във връзка с направеното от страна на жалбоподателите оспорване на автентичността на подписите, поставени срещу техните имена в съобщение № 123/22.03.1989 г. и съобщение за връчване на заповедта, по делото са допуснати и изслушани две съдебно-графологически експертизи.

Основната съдебно-графологическа експертиза дава заключение, че подписите положени в двете съобщения срещу имената на М. А. и А. А. са изпълнени от тях. Допуснатата тройна съдебно-графологическа експертиза потвърждава, че подписът положен срещу името на М. А. е негов, но по отношение на подписа срещу името на А. А. дава заключение, че същият не е положен от него. Тройната съдебно-графологическа експертиза е подписана с особено мнение от вещото лице В. К., чието заключение е, че подписите срещу имената на А. А. и М. А. не са положени от тях.

С оглед на изложеното, настоящият съдебен състав намира жалбата за ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена от лица с правен интерес, засегнати от неблагоприятните последици на оспорения административен акт, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, предвид липсата на доказателства за датата на съобщаването ѝ.

Доколкото разпоредбата на чл. 149, ал. 5 от АПК установява възможност административните актове да се оспорват с искане за обявяване на нищожност без ограничение във времето и доводите, наведени в тази насока, то жалбата се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА и на това основание.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Административното производство по издаване на оспорената заповед е започнало по инициатива на Ф. К. П., която в качеството си на съсобственик на ПИ № 940, парцел III, кв. 57 по плана на В., с молба от 22.03.1989 г. е поискала изменения на одобрен кадастрален план, тъй като границата на имота с ПИ пл. № 941, парцел IV е неточно заснета.

На 13.02.1991 г., служители на ОбНС „В.” са съставили констативен акт за непълноти и грешки в одобрен кадастрален план. Констативният акт е подписан от заявителя Ф. К. П., М. С. А. и А. С. А..

Преписката е разгледана и приета с решение I.12 по Протокол № 9/19.03.1991 г. на Съвета по териториално селищно устройство, строителство и архитектура.

Въз основа на така проведеното административно производство е издадена оспорената заповед № РД-09-766/20.05.1991 г. на Председателя на ВРИК на ОбНС „В.”, с която на основание чл. 32, ал. 1, т. 2 от ЗТСУ /отм./ е одобрено попълването на кадастралната основа за имоти пл. № 939, 940, 941 и СНС и изменение на дворищната

регулация между парцели II-941, III-940 и IV-939, кв. 57 по плана на [населено място]. По делото е изслушана съдебно-техническа експертиза, която дава заключение, че по кадастралния и регулационния план, одобрен със заповед № 308 от 05.08.1959 г. за имот пл. № 619 са отредени два парцела: I.619 и Ia-619. С доброволна делба, съгласно Протокол от 27.08.1974 г. имотът е разделен, като западния дял- парцел I-619 с площ от 800 кв.м. се дава в дял на В. К. П., а източния – парцел Ia-619 с площ 793 кв.м. в дял на Ф. К. П.. В последващия кадастрален план от 1982 г. двата дяла са нанесени със самостоятелни кадастрални номера: парцел I-619 с пл. № 940 и парцел Ia-619 с пл. № 940. Със заповед № РД-50-09-541/13.11.1987 г. е утвърден регулационния план на [населено място], който предвижда регулационната граница между двата имота да мине по заснетата и отразена в кадастралния план от 1982 г. имотна граница. С оспорената заповед от 1991 г. е извършено изменение на този план като границата между УПИ II-941 и УПИ III-940 е изместена в западна посока навътре в имот 941. При извършения място оглед вещото лице е констатирало, че съществуващата на място ограда съвпада с имотната и регулационната линия по плана от 1987 г. и не съвпада с тази след извършената промяна с оспорената заповед.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Оспорената заповед № РД-09-766/20.05.1991 г. на Председателя на ВрИК на ОбНС „В. е издадена на основание чл. 32, ал. 1, т. 2 от ЗТСУ /отм./, съгласно която влезли в сила застроителни и регулационни планове, планове по вертикалното планиране, кварталнозастроителни и силуетни планове могат да се изменят когато кадастралният план съдържа съществени непълноти или грешки, които имат значение за предвижданията по подробния план. Съгласно чл. 6, т. 7 от ЗТСУ /отм./ одобряването на изменението на подробните градоустройствени планове е в правомощията на кмета на общината. В тази насока, правомощията на кмета на Столичната община да одобрява застроителни и регулационни планове, подробни комуникационни, кварталнозастроителни и силуетни планове и други подробни планове за цялата територия на Столичната община е установена изрично в чл. 74 от ППЗТСУ /отм./. С чл. 184, ал. 2 от ЗТСУ /отм./ е определен изрично реда и кръга от лицата, на които може да се предоставят функции на кмета на Столична общината по одобряване и изменение на подробни градоустройствени планове. Това може да стане от Общинския съвет на Столична община със съгласие на Министъра на териториалното развитие и строителството, като се предостави на съответния заместник-кмет, на главния архитект на С., на началника на управление "Архитектура и градоустройство" при Столичната община и на кметовете на общините. Доколкото по делото, въпреки изричното указание на съда, не са представени доказателства за делегиране на правомощия на Председателя на ВрИК на ОбНС „В.", настоящият съдебен състав намира, че към момента на издаване оспорената заповед същият не е разполагал с материалната компетентност да издаде заповед с такова съдържание. Липсата на компетентност води винаги до порок, който прави административния акт нищожен.

С оглед изложените мотиви за нищожност на оспорената заповед, настоящият съдебен състав намира, че не дължи произнасяне по основанията за незаконосъобразност.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК административният орган следва да бъде осъден да заплати направените от жалбоподателите разноски в производството

С оглед мотиви и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, Второ отделение, 33-ти състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНА заповед № РД-09-766/20.05.1991 г. на Председателя на ВрИК на ОБНС „В.“, с която на основание чл. 32, ал. 1, т. 2 от ЗТСУ /отм./ е одобрено попълването на кадастралната основа за имоти пл. № 939, 940, 941 и СНС и изменение на дворищната регулация между парцели II-941, III-940 и IV-939, кв. 57 по плана на [населено място].

ОСЪЖДА Столична община чрез район „В.“ да заплати на Н. Б. А., Л. Ц. С., В. А. А. и С. А. А. разноски по делото в размер на 1470 /хиляда четиристотин и седемдесет/ лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: